

samle de Kræfter, vi have, uden at opgive os selv, men med det Formaal at følge vort Liv saa dyrt som muligt. Jeg kan forstaa, at lige over for denne Eventualitet maa vi sørge for, at vort Forsvarsvæsen er saaledes ordnet, at det saa vidt muligt kan koncentreres paa enkelte Punkter, men at opstille den Sætning i sin Almindelighed, at Sylland i en kommende Krig ikke kan forsvares, forekommer mig ikke at være til at forsvare. Da Krigen stod for Døren i 1870, hvad var da det Første, Regjeringen gjorde? Den opstillede vore Forsvarskræfter paa Ørnsøen, jeg tror endog paa et mere fremstødt Punkt, end man vel egentlig kunde anse det for at være rigtig; men i hvert Fald er det klart, at det er ubehdigt strax fra Begyndelsen af Krigsførelsen at erklære, at en overveiende Del af vort Land ikke kan forsvares. Dette er en Løfte, med Hensyn til hvilken jeg tør sige, at, hvor lidet forsvarsvæsen end en stor Del af vore kjære Landsmænd i Sylland er, have de dog med Styrke fastholdt dette: at være ladte uden noget som helst Forsvar, det ville de ikke. Den høitærede Conseilspresident ansøgte som Grund, at det var en Ulykke at bruge halve Forholdsregler, thi just derigjennem droges Krigens Ulykker hen over Landet. Der er naturligvis Noget i denne Betragtning; men jeg er dog overbevist om, at Befolkningen i Sylland hellere vil bære de Ulykker, som Krigen medfører, end bære den Sorg at vide sig forlods opgiven. Den samme Betragtning om de halve Forholdsregler forekommer det mig, at den høitærede Conseilspresident med samme Ret kunde gjøre gjældende lige over for Kjøbenhavn; thi er der Noget, der kan betegnes som halv Forholdsregel, saa tror jeg nok, at dette maa siges om det, der foreligger i Regjeringsforslaget. Det, som foreligger i Regjeringsforslaget, er netop egnet til at hendirge Krigens Ulykker, et Bombardements Ulykker over Kjøbenhavn, uden at man er i Stand til at yde noget virkelig effektivt Bærn derimod. Den høitærede Conseilspresident mente, at jeg havde været ganske uberettiget til at anke paa Regjeringsforslaget eller til at paastaa, at selv det helt gennemførte Forsvar af Kjøbenhavn mod Søiden ikke tilveiebragte noget effektivt Forsvar for Hovedstaden, idet Forsvaret kunde brydes paa et enkelt Punkt. Den høitærede Conseilspresident indvendte derimod, at et saadant Brud paa et enkelt Punkt ikke vilde kunne bryde hele Forsvaret, thi bag ved laa der andre Forter. Men den høitærede Conseilspresident lagde ikke Mærke til, at jeg udtrykkelig sagde, at ved et enkelt Brud paa Forsvarslinien vil ikke hele Forsvaret dermed være brudt eller Staden være erobret, men der er tilveiebragt en Mulighed for, at fra det Sted, hvor det til Tavshed bragte Fort ligger, kan der blive udført et Bombardement, der har affruat den samme bindende Virkning, som Regjeringen overhovedet frygter af et Bombardement. — Jeg skal ikke komme videre ind paa Spørgs-

maalet om Statten. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) er pointteet saa skarpt og saa bestemt, at jeg ikke behøver at sige noget Yderligere til. Jeg ser heller ikke, hvad der har berettiget det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Zernansen), som ogsaa det ærede Medlem for Bræstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) til den skarpe Treftefættelse, om jeg saa maa sige, som de gavede det ærede Medlem; men, som sagt, jeg skal ikke komme videre ind paa dette Spørgsmaal, da jeg med Hensyn til Sagen selv kan henholde mig til, hvad det ærede Medlem udsærligere har udvillet. Men jeg vender tilbage til Spørgsmaalet om selve Dagsordenen. Ærede Medlemmer saavel af den høitærede Regjering som af Thinget have udtalt, at det vilde have været ulige rigtigere og heldigere, om Flertallet havde indskrænket sig til blot at indstille denne Sag til Forkastelse uden at foreslaa nogen Dagsorden, og man har søgt at motivere denne Betragtning. Det gaar jo gjerne saa, at man har ondt ved at gjøre sine Modstandere tilpas. Jeg kan for mit Vedkommende ikke se rettere, end at vi ved en blot og bar Indstilling til Forkastelse kun vilde have udrettet dette, at tilveiebringe et let og forholdsvis bekvemt Grundlag for, hvad jeg vilde kalde: Lad — falde — Politiken. I det Dieblit der fra Folkethingets Side forelaa en blot og bar Forkastelse af denne Sag, vilde Ansvarer for, at man lod den falde, komme til at hvile tillige paa Folkethinget. Det er af den Grund, at jeg ikke har kunnet tilraade, at man gik denne Vej, men har ønsket, at man netop gennem Vedtagelsen af en Dagsorden med positivt Indhold udtrykkelig gav tilkjende: Folkethinget billiger ikke denne Lad — falde Politik. Det kom ved første Afdeling af denne Behandling frem gennem en let Antydning af Conseilspresidenten, en Antydning, som jeg tillod mig udtrykkelig at gjøre opmærksom paa — det undrer mig i Øvrigt, med hvilken Resolutiethed, kan jeg gjerne sige, ærede Medlemmer af Mindretallet have accepteret denne Løfte, som den ærede Ordfører for Udvalgets Mindretal ogsaa har fremsat —, at nu maatte man opgive Haabet om at føre denne Sag igjennem, nu maatte den stilles i Bero, og den høitærede Krigsminister spjede til, at det overhoved var bedre at undlade at anvende de tilbudte Penge end at anvende dem paa den af Flertallet foreslaaede Maade. Jeg skal tillade mig at dvæle lidt ved denne Betragtning. Det var jo muligt, at Modsætningen imellem de foreliggende Forslag var saa afgjort, at en saadan Betragtning kunde være berettiget. Det var jo muligt, at hvad der fra den ene Side blev foreslaaet, var i den Grad til Stade eller i den Grad fuldstændig unyttigt, at man maatte sige: Nei, saa heller slet ingen Ting. Men, mine Herrer, det er dog Noget, som